

Колко много заслужава Исус Христос да бъде обичан от нас

В тази беседа се говори за човешкия отклик на Христовата любов. Авторът е св. Алфонс-Мария де Лигуори, италиански епископ, живял през XVIII век.

1.Цялата святост и блаженство на една душа се състои в любовта към Исус Христос – наш Бог, наше върховно благо и наш Спасител.

2.Да не би Бог да не заслужава цялата ни любов ? Той ни е обича

от вечността. *С вечна обич те обикнах* (Иер. 31:3). Човеко – казва Господ, виж, че Аз пръв те обикнах. Теб още те нямаше на света, дори света не съществуваше, а Аз вече те обичах...

3. Виждайки, че хората са привлечени от благодеянията, Бог чрез даровете си ги е предразположил към любовта към Него. Затова Той казал: *Влечах ги с човешки връзки, с връзки на любов* (Ос. 11:4). Искам да привлека хората да Ме обичат с тези връзки, с които те оставят да бъдат привличани, т.е. с връзките на любовта. Именно такива са били всички дарове, които Бог дал на човека...

5. Но на Бог не било достатъчно това да ни дари всички прекрасни творения. За да си спечели цялата ни обич, Той стигна дотам да ни

дари изцяло самия Себе Си. Бог Отец дори ни даде Самия и единствен Свой Син: *Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син* (Йоан. 3:16). Виждайки, че ние всички бяхме мъртви и лишени от Неговата благодат заради греха, какво направи Бог Отец? Заради безкрайната любов, нещо повече - както пише Апостолът, - заради прекомерната любов, която Той изпитвал към нас, Той изпрати Своя възлюбен Син за удовлетворение за нашите грехове и така да ни върне онзи живот, който грехът ни бе отнел: *Поради голямата Си любов, с която ни обикна, макар да бяхме мъртви поради престъпленията, оживотвори с Христа.* (Еф. 2:4-5).

...

6. Така и Синът заради любовта, която изпитва към нас, се отдаде изцяло на нас: *Той ме възлюби и*

предаде Себе Си за мене (Гал. 2:20). За да ни изкупи от вечната смърт и за да възстанови за нас Божиата благодат и изгубения рай, Той стана човек и се облече в плът като нас: И Словото стана плът (Йоан. 1:14). Ето Господаря на света, Който се унижава дотам да приеме образа на слуга и да се подложи на цялата нищета, която другите хора изпитват.

7. Но това, което най-много учудва, е, че Той спокойно можеше да ни спаси, без да умира и без да страда; но не, Той избра един изпълнен със скърби и презрение живот, както и горчива и позорна смърт - дотам, че да умре на кръст, срамен ешафод, предназначен за нечестивите: *Смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт, и то смърт кръстна* (Фил. 2:8). Но **защо, можейки да ни изкупи, без да страда, Той избрал смъртта, и то кръстната смърт? За да ни**

покаже любовта, която изпитва към нас: *Христос ни възлюби и за нас предаде Себе Си* (Еф. 5:2). Той ни обикна и защото ни обикна, се предаде на скърби, на срам и на най-мъчителната смърт, която е преживявал човек на земята.

8. Така че св. Павел – изпълнен с обич към Исуса Христа - казвал: *Любовта Христова ни обхваща* (2 Кор. 5:14). И Апостолът искал да каже, че не толкова това, което е изстрадал Исус Христос, колкото любовта, която ни е показал, страдайки за нас, ни задължава и почти ни принуждава да Го обичаме. Да чуем това, което казва св. Франциск Салски относно цитирания текст: „Като знаем, че Исус, истинският Бог, ни е обикнал дотам, че да понесе за нас смърт, и то смърт кръстна, не е ли това все едно нашите сърца да са притиснати от тежест и да

чувстваме тази тежест насила да ни притиска и да изисква от нас любов към Христос? “...

О, вечна Любов, моята душа Те търси и Те избира завинаги. О, ела, Свети Душе, и възпламени нашите сърца с Твоето благоволение. Или да обичаме, или да умрем! Да умрем за всяка друга любов, за да живеем за тази на Исус! О, Спасителю на нашите души, направи така, че да пеем вечно: да живее Исус, Когото обичам; обичам Исус, Който живее во веки веков“.

9. Любовта, която Исус Христос изпитвал към хората, била толкова голяма, че тя Го карала да желае смъртния Си час, за да им покаже обичта, която хранел към тях; така че през живота си Той казвал: С кръщение трябва да се кръстя; и колко Ми е мъка, докато се свърши това! (Лук. 12:50). Аз

трябва да бъде кръстен със самата
Моя Кръв и, о, как ме притиска
желанието скоро да настъпи
часът на Моите страдания, за да
може скоро с това човекът да
познае любовта, която изпитвам
към него! И затова, говорейки за
онази нощ, в която Исус постави
началото на Своите страдания, св.
Йоан пише: *Исус, знаейки, че е
дошъл часът Му да премине от
тоя свят към Отца, и понеже бе
възлюбил Своите, които бяха в
света, Той ги възлюби докрай*
(Йоан. 13:1). Изкупителят
призовавал този час, Неговия час -
понеже времето на Неговата
смърт било желаното от Него
време: тогава, когато дал на
хората последното доказателство
за Своята любов, умирайки за тях
на един кръст, съсипан от мъки...

**12. О, ако гледайки разпнатия
Исус, хората се спираха над това
да размишляват над обичта,**

която Той е изпитвал всеки един от тях! „И от каква любов - казва св. Франциск Салски - щяхме да сме разпалени ние пред гледката на пламъците, които горят в лоното на Изкупителя! Св. Бонавентура наричал раните на Исус Христос рани които раняват най-безчувствените сърца и които разпалват най-ледените души: Ранявайки, ранява твърди сърца и възпламенява ледени умове. О, колко любовни стрели излизат от тези рани, които раняват най-коравите сърца! (...) О, колко вериги излизат от това ранено сърце, които връзват най-опърничавите сърца!...

17. „Прочее как ще Ти се отплатя, о, мой Любими, за тази Твоя любов? ...

18.„О, крадецо на сърца, силата на Твоята любов сломи и нашите толкова корави сърца! Ти

възпламени целия свят с Твоята любов. О, премъдри Господи, опий нашите сърца с това вино, изгори ги с този огън, рани ги с тази стрела на Твоята любов! Този Твой кръст вече е лък, който ранява сърцата. Нека знае целият свят, че сърцето ми е ранено.!... Господи, всичко, което виждам на кръста, ме приканва да обичам: дървото, фигурата, раните по Тялото Ти и най-вече Твоята любов ме приканва да Те обичам и да не забравям никога за Теб.“

19.Но за да се достигне съвършената любов към Исус Христос, е необходимо да се вземат съответните средства.

Ето средствата, на които учи св. Тома от Аквино:

Първо: да се помнят непрестанно Божиите благодеяния - общи и специални.

Второ: да се разсъждава над безкрайната доброта на Бог, Който винаги е готов да ни удостои с блага и винаги ни обича, както и желае от нас любовта ни.

Трето: да се избягва старателно всяко най-малко нещо, което Му е неуютно.

Четвърто: отказ от всички сетивни блага на тази земя - богатства, почести и чувствени удоволствия.

Отец Таулердобавя, че още едно велико средство за придобиване на съвършената любов към Исус Христос е размишляването върху Неговите свети Страдания.

20. Кой може да отрече, че набожността към Страданията на Исус Христос е най-полезната от всички набожности, най-нежната, най-скъпата на Бог - тази, която най-много утешава грешниците,

тази, която най-много
възпламенява любящите души? И
откъде ли ние получаваме
толкова много блага, ако не от
Страданията на Исус Христос?
Откъде имаме ние надежда за
опрощение, сила срещу
изкушенията, упованието, че ще
отидем в рая? Откъде са толкова
много светила на истината,
толкова много призвания от
любов, толкова подтици за
промяна на начина на живот,
толкова желани да се отдадем на
Бог, ако не от Страданията на Исус
Христос? ...

**Св. Алфонс, *Практиката да
обичаме Исус Христос*,
Комунитас 2014г., ст. 43-54.**

mnogo-zasluzhava-isus-khristos-da-bde-
obichan-ot-nas/ (06.08.2025)